

Sygn. akt III CSK 197/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku M. R. i B. R.  
przy uczestnictwie T. [...] S.A. w K.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 11 września 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców  
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.  
z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawcy złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 13 marca 2014 r. oddalającego ich apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 października 2013 r., którym oddalono wniosek o ustanowienie na rzecz każdorazowego właściciela linii energetycznej wysokiego napięcia zlokalizowanej na nieruchomości opisanej we wniosku służebności przesyłu i zasądzenie od uczestnika T. [...] S.A. w K. wynagrodzenia za ustanowienie służebności w kwocie 19 200 zł. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłankę wskazaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do wyjaśnienia kwestii:

- czy dopuszczalne jest ustanowienie służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu bez określenia nieruchomości władnącej,

- czy dopuszczalne jest rozpoznanie zarzutu zasiedzenia, który został podniesiony bez wskazania konkretnej treści zasiedzanej służebności, tj. sposobu wykonywania prawa, którego dotyczy zasiedzenie oraz strefy, na której może być wykonywane,
- jaka jest treść służebności przesyłu zasiedzanej przez uczestnika w sytuacji, w której uczestnik podniósł zarzut jedynie w stosunku do korzystania z przestrzeni powietrznej nad gruntem należącym do wnioskodawców,
- czy służebność przesyłu uregulowana w art. 305<sup>1</sup> - 305<sup>4</sup> k.c. jest szczególnym rodzajem służebności gruntowej,
- w razie negatywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie – czy przed uregulowaniem w art. 305<sup>1</sup> - 305<sup>4</sup> k.c. służebności przesyłu dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa,
- w razie negatywnej odpowiedzi na drugie pytanie - czy okres posiadania przez przedsiębiorstwo nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu przed jej uregulowaniem w art. 305<sup>1</sup> - 305<sup>4</sup> k.c. podlega zaliczeniu do okresu posiadania niezbędnego do jej zasiedzenia.

Analiza wywodów zawartych skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Skarżący, formułując przytoczone pytania, pominęli dotyczące tej problematyki bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego, a w szczególności uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13 (OSNC 2014, nr 7-8, poz. 68), której teza była już znana w chwili sporządzania skargi kasacyjnej. W powołanej uchwale Sąd Najwyższy dokonał analizy dotychczasowego orzecznictwa i wypowiedział się w kwestii znaczenia decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.) oraz w kwestii nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu. Uzasadnienie tej uchwały zawiera wyjaśnienie zagadnień prawnych występujących w niniejszej sprawie, w której - jak wynika z ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego postanowienia - budowa linii energetycznej została poprzedzona wydaniem decyzji na podstawie art. 35 powołanej ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz w związku z § 7 pkt 3 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).